

A CO JIRKA ?

21. února 1986

VŠECHNY VĚCI NAPOMÁHAJÍ K DOBRÉMU

Dinah Maria Craiková (zemřela 1887)

(Pokračování)

Byla to ta nejdelší a nejvážnější řeč, kterou jsem kdy od tetičky Milči vyslechl. Její pravdivost na mne udělala hluboký dojem. Stydl jsem se, že bych se měl cítit tak brzy poražen životními obtížemi. Vypadalo to zbaběle a neodpovídalo to důstojnosti muže skoro dvacetiletého!

Tetička Milča s opravdu ženským instinktem využila své příležitosti a pokračovala:

"A pokud jde o tvé ardeční bolesti, drahý synovče, abych ti řekla pravdu, tak skoro nevěřím na chlepeckou lásku;) je utkána příliš často příliš mnoho ze snu a příliš málo z reality. Nežlob se, Bohouši, ale vůbec bych se ndivila, kdybys mi ode dneška za rok nebo za pět let řekl, jaké jsi měl štěstí, že přišla tato zkouška. Zřídka vidíme týmiž očima stejně v devatenácti jako v pětadvaceti."

Energeticky jsem citoval Shakespeara;

"Pochybuj, že hvězdy září,
pochybuj, že slunce umí hrát,
pochybuj, že pravdy nejsou lháři,
jen nepochybuj, že tě má rád!"

(Přeložil M. Lukeš)

("Doubt that the stars are fire,
Doubt that the sun doth move,
Doubt truth to be a liar,
But never doubt I love.")

Doubt x thou, tde stars are fire;
Doubt, that the sun doth move;

Doubt truth to be a liar;
But never doubt, I love,

Hamlet - Act II. Scene II.

"Pochybuj, hvězda že plane,
pochybuj, slunce že žhne,
pochybuj o pravdě samé,
jen o mně, o mně ne!"

(Přeložil E.A. Saudek)

Teta Milča se smála.

"Právě protože se dá pochybovat i o astronomických faktech, tak mi musíš prominout, že budu pochybovat i o tom posledním faktu. Čas to ukáže! Zatím neztrácej naději! A buď pilný a opatrně hospodař s tím málem, co ti zůstalo! Mohly se ti stát horší věci!"

"Ach, teto Milčo, máš tak laskavé srdce. Ale taková starost na tebe nedolehla jako na druhé lidi!"

"Tentokrát se trochu mýlíš, Bohouši. Při Sharplesově bankrotu jsem přišla o ten poslední šesták, který jsem na světě měla."

Ztratil jsem řeč překvapením a lítostí! Ubohá drahá teta Milčo! Násilně slouchala mým lamentacím a utěšovala mě, a přitom jsem netušil, jak daleko hůř je na tom ona!

A přesto ani nenaříkala ani neklesala na mysli, ale smála se - trochu smutně ovšem - a řekla, že ví, že i tato nesnáz "povede k tomu nejlepšímu", ačkoliv to vidět v této chvíli ještě nemůže.

Klidně zařídili všechno pro to, aby se zbavila svého hezkého domova klidně svěřila svou služtičku jedné sestřenici, v jejíž kuchyni byla pečlivka Ráchel srdečně přivítána. Rozdala své domácí miláčky druhým a připravil se vzdorovat celému světu.

Několik necitlivých lidí zapomnělo na tetu Milču v její nemoci, ale většina jejího přátelského okruhu prokázala, jak velice si ji považuje a ce

Několik přátel jí pozvalo na měsíc na návštěvu, nebo na tři měsíce a dokonce na rok. A skutečně: kdyby se pro to teta Milča rozhodla, mohla trávit svůj život jako host putující mezi přáteli; ale na to byla příliš hrdá, aby udělala něco takového.

Nakonec jí její třetí nebo čtvrtý bratranec - vdovec s pěkným majetkem - pozval, aby u nich bydlela a dělala společníci jeho dvěma dcerám, mladým dívkám na prahu ženství.

Tento laskavě míněný návrh byl všele přijat; a teta Milča se vydala na dlouhou cestu. Sloninkův dvůr byla daleko několik set mil - starě daleko pro toho, kdo nebyl nikdy dál než na den cesty od svého domova. Ale běda! ona teď už žádný svůj domov neměla!

Ani malomyslnost ani strach nezatížily jejího veselého ducha, když se vydávala malá slečna Milča na cestu se svým udatným synovcem. Uplatňoval jsem tak horlivě svou povinnost dělat jí rytíře až ke dveřím Sloninkova dvora, že na konec k tomu svízlela.

Ze všech zasmušilých starých alejí, které vedou k zemanským sídlům, byla ta, kterou jeli ta nejzasmušilejší. Mohlo tam být pěkně v květnu, ale za deštivého říjnového dne to bylo strašně melancholické.

Ubohá teta Milča se chvěla, když vítr šustil ve stromech a zvalé listí padalo v mokřích oblacích na střechu poštovního vozu.

Vysedli jsme z vozu a vstoupili do dvorany právě tak truchlivě a jen o trochu teplejší než byla ta alej.

Obřadný starý portýr si hřál skřehlé ruce nad zkomírajícím ohníčkem v krbu. On i dům vyjadřovali dokonalou opuštěnost, smutek, nahybnost, rudu a melancholii.

Pán domu vynikal v tomtéž stylu ještě víc. Vysoká černá postava, dlouhý obličej, bílý límec, perzonifikovaná idea všech těch pánů Sloninků.

Když na chvíli oddšel z místnosti, naléhal jsem zcela vážně na tetu Milču, aby se se mnou vrátila a nezůstávala na tak osířelém místě; ona to odmítla.

"Bratranec se mi zdá laskavý," řekla, "vypadal a mluvil jako by byl rád, že me vidí."

(Byl jsem tak zmátlý, abych toho moc slyšel a viděl, ale mohl prohlásit, že jsem si vůbec nevšiml, že by došlo ke ~~skří~~ skutečné přátelskému setkání).

"Drahý Bohouši", pokračovala teta Milča, "já tu zůstanu a pokusím se tu z toho udělat domov. Ta dvě děvčata jsou možná roztomilá, a tak je budu brzy mít ráda. V každém případě doufajmež v to nejlepší!"

Všechny moje naděje pro ubohou tetu vyvanuly, když jsem u stůlného oběda (u něhož co bylo jakž takž k jídlu bylo jako z kamene) viděl ty dvě mladé dámy, bylo jim patnáct nebo tak nějak. První byla to nejdivočejší a nejneochrabanější trdlo, které kdy bylo navlečeno do ženských šatů, aby dělalo ostudu. Druhá byla bleďá dívka, hrbila se, měla ospalé modré oči, splihlé rusé vlasy, sotva utrausila jediné slovo a snad ani jednou nezdvihla pohled z ubrusu.

"Co se stane s ubohou tetou Milčou!" myslel jsem si v duchu. Veselá jako vždy mluvila s tím obřadným starým rampouchem, panem Sloninkou. Trpělivě naslouchala lávě, která se valila z jazyka slečny Luisy. Tu a tam řeklo slovíčko slečně Dobroslavě. Její jediná odpověď by lo pokývnutí hlavou nebo prázdňý pohled modrých očí.

"Dobrá!" vykřikl jsem v duchu, "talent tety Milči udělat to nejlepší ze všeho, dostane tedy zabrat a může podat plný výkon!"

Nicméně když jsme se loučili, ujistila mě, že je tu plně spokojená a nemá žádné pochybnosti, že to pro ni ve Dvoře bude příjemné.
(Pokračování příště)

PENTECOST FAMILY

(Book Review)

We read in the book "Morning's At Seven" by Eric Malpass about a large family: Pentecost's.

The humoristic fiction is told from the view of the youngest member of this family. His name is Gaylord. He is nine years or thereabouts old. He attends the school at the near town.

The oldest member of the family is his grandfather John Pentecost. He is a retired lawyer. He seems like a nervous angry intolerant man but he is in fact good hearted wise man.

His unmarried sister Marigold stays in the house with the family. She is for Gaylord great aunt. She is nerally deaf. She is a kind helpless person. She died to the end of this unuselly told humoristic story tahet is full of live, full of gay and trouble of human life.

The son of John Pentecost is Jocely Pentecost, father of Gaylord. He is a writer of the humoristic fictions. He is therefore constnatly dreaming mand lost in thoughts about plots in the book tahat he has to write. The pllots seem to him usually like theo tragical ones tthan the humoristic ones. To be a humorist - that means hard work!

His kind witty wife is May. She is nice, she has sense of humour although she feels responsibility for the whole complicated family. She bears a child - a girl - at the day of the funeral of aunt Marigold. The girl is little sister of Gaylord, to the end of the book he is also no more the youngest member of the family,.

Jocelyn has two (on the begin of the story) unmarried swisters autnts of Gaylord. The older ona is Rose. She seems like a unpretty shy embarressed young women. She is a teacher. She likes to read the books by Sigismund Freud about sexual problems.

Her younger sister Becky is in opposite to Rose a pretty gay attractiv girl. She has many friends, boy-friends indeed. She gives precedence to keep company of young handosome sportstmen before compa. ny of women. She works as a typisty in a office at the near town. She ne need not read the books about sexual problems.;

For Christmas Day come Gaylord's great uncle Ben and great aunt Bea who is sister of John Penetcost. They are childish ungainly couple but they are fond of playing round games. Uncle Ben likes to kiss his pretty niece Becky undr mistletoe fixed to the lamp.

The chief plots of the story ale complicated rexlations of the schoolboy Gaylord to his parents, to whole large family and last not least to the whole world with its beuty and danger.

YASH

Z KORESPONDENCE

Celá generace je ovšem na tom značně odlišně od toho, co prožívá generace naše. Měli jsme jiné problémy a jiná pokušení. ... Omechdy jsme se po 40 letech sešli ve skupině - dá se říci partě - která spolu umce komunikovala v 40.letech v místě kam jsme dojížděl za babičkou: v Seze nicích. Bylo nás 11 a kdosi trefně poznamenal, že jsme za svého jinošství ho hospod nechodili, protože tam byli sami strejci a šedesátníci, zatímco my jsme byli mladí. Dnes je tomu takřka naopak. Stačili jsme sami, vytvořili si malý orchestr, hráli vlastní aktevky, ohodili se koupat, sportovali, nekouřili, nepili. Bylo to na konci války a v prvních letech po ní, než nás odvál vítr.

Z dopisu J.Trojana